

Hei! Olin aiemmin lisännyt Mielipiteet-osioon prologini, ja nyt olen Nennen neuvojen mukaan muokannut sitä enemmän prologimaiseksi. Toivottavasti tämä saa myös muiltakin arvostelua, rohkeasti vain! Kaikki on eteenpäin :) Terminaalivaihe Sen kesän yksi viileimmistä päivistä oli taittumassa iltaan. Lintuparvi lensi iloisesti syvänsinisen meren yllä. Joku pienimmistä siivekkäistä oli havainnut aallokossa kalan, ja lähti jyrkkään syöksyyn. Saavutettuaan vesirajan lintu vaihtoi tiukasti suuntaa ja lentää liihotti taas yläilmoihin. Napattu saalis sätki hurjasti. Rantatörmä, joka laskeutui äkkijyrkkänä mereen, oli kivinen, rosainen ja veden voimasta kulunut ja kaivertunut paikoin luoliksi. Pudotusta oli yli sata jalkaa, ja paikka oli mereltä käsin lähes saavuttamattomissa – ja vain harvat laivat pystyivät turvallisesti puikkelehtimaan kivien välissä erittäin karikkosisissa vesissä. Vain kapea vesiputous näytti yhdistävän ylämaan ja Pohjanmeren. Ylhäällä, aivan rantatörmän äärellä, oli pienikokoinen linna. Se seiso yksinäisenä vesiputouksen päällä – niin, se todellakin oli rakennettu joen päälle joka virtasi esiin metsästä – ja vesi pulppusi linnan vastakkaisen muurin aukosta ja ropisi mereen. Se olikin tämän paikan kummallisoin yksityiskohta, mutta vain ulkonaisessa mielessä. Sisällä oli juuri tapahtumassa näytelmä, jonka seuraukset ulottuisivat niin kauas kuin vain ihmismieli tahtoi käsitellä niitä asioita. Asioita, jotka tavallaan kuuluivat elämään mutta olivat omiaan myös karsimaan elämän tyystin pois – toiseen paikkaan. Linnan juurella kasvoi muutama lehtipuu. Kylmä tuuli ravisteli puiden oksia, ja ensimmäiset kullankeltaiset lehdet kieppuivat ilmassa. Yhden puun luona oli kaksi tyttöä. Toinen heistä istui keinussa, toinen taas nojasi puunrunkoon. Kumpaakaan heistä ei näyttänyt paleltavan. Miten heitä olisikaan voinut paleltaa, sillä niin uskomattomia asioita he olivat saaneet kokea? Asioita, jotka valmistivat heitä loppua varten mutta myös avasivat ymmärtämään myös menneet asiat paremmin – tai ehkei sittenkään... "Minä olen keksinyt laulun", sanoi kiikkulaudalla istuskeleva tyttö. "Haluatko kuulla sen?" "Lausu se", tokaisi toinen, siskoonsa katsomatta. "En halua, että alkaisit taas vaakkua." "Kun kerran noin kauniisti pyydät", virkkoi ensimmäisenä puhunut, ja ojentautui parempaan asentoon, rykäisi hiukan, ja lausui kauniilla, sointuisalla äänellään viime päivien aikana sepittämänsä riimit: "Kuljin, mä lapsi Bellavan Mutt' katos emo vierestä. Turvaa tarmolla niin soisin Vaan oi – aamu ei sarasta. "Tykkäsitkö?" tyttö kysyi heti samaan hengenvetoon. "Se oli aika kaunis", myönsi toinen lopulta. "Sekava ja mauton, mutta sopii mainiosti sinun tyyliisi." "Saat pilkata, mutta se kertoo loistavasti mutta lyhyesti kaiken – vai oletko jo unohtanut, Lethe?" Letheksi kutsuttu tyttö kohautti olkiaan vähättelevästi. Se sai Lanan – se oli runotytön nimi – hiukan pois tolaltaan. "Haluatko oikeasti unohtaa kaiken tapahtuneen?" hän kysyi. "En toki." "Mikä sitten vaivaa?" Lana kysyi. Vaikka Lana tiesikin täysin, miksi hänen siskonsa halusi unohtaa kaiken. Tietysti hän tiesi – tulisi aina tietämään totuuden, niin hyvässä kuin pahassa. Lana tiesi, miten Lethe oli muuttunut. Kumpikaan heistä ei ollut enää tavallinen, mutta jos piti valita inhimillisyyden mittapuulla, muistutti Lethe vähemmän oikeaa ihmistä. "Minä mietin", Lethe rauhoitteli. "Kauanko olemmekaan olleet jo tässä perheessä?" "Yli kaksikymmentä päivää", Lana sanoi hetken päästä. "Minusta tuntuu, että muutos on alkanut tapahtua. Et enää näytä niin nuorelta kuin ennen." "Kuinka niin?" Lana ponkaisi ylös keinusta ja asteli siskonsa eteen. Se ei siltikään auttanut; he olivat tuumalleen samanpituisia. "Kyntesi ovat alkaneet kasvaa. En toki väitä, ettenkö minäkin olisi muuttunut – ja Celina myös – mutta sinussa muutos on ollut nopein, oletthan aina ollut niin tarkka ulkonäöstäsi – olet niin kaunis aina", Lethe sanoi ja näytti selvästi uskovansa hyvittäneensä hiukan törkeän huomautuksensa. Mutta Lana oli tajunnut jo aikaisemmin, mitä oli tapahtunut. Lethe oli vain sanonut hänen ajatuksensa ääneen ja vahvistanut siskonsa päättelyt tosiksi. Lana mittaili katseellaan siskoaan, ja ennen kuin kerkesi peittämään kasvojaan hän tunsu poskellaan kyynelen. "Sinä itket", Lethe sanoi

yksinkertaisesti. "Itkisit sinäkin. Tämä tarkoittaa, että se on ohi – tämän paikan tunnen kodikseni!" "En näe itkemistä sopivaksi nyt." Tämänkin Lana tiesi. Hän tiesi, mikä oli tappanut Lethen oikeat tunteet, mikä oli lisännyt hänen älykkyyttään ja lisännyt elämälle epätodellisia piirteitä. Mutta Lana halusi pitää asian salassa. Hänestä tämä uusi Lethe oli kauniimpi kuin se aikaisempi – jota he kumpikaan eivät enää muistelleetkaan. "Mutta onhan se ihanaa, kun ei tarvitse enää pysyä nelivuotiaan tytön ruumiissa", Lana henkäisi ja pyyhki taskustaan ottamallaan pitsiliinalla silmiään. "Todellakin – näin järkeviä puhuvat ja sitäkin monimutkaisemmin ajattelevat pikkutyöt herättäisivät taatusti huomiota. Kunhan vain Celina tajuaisi sen myös ja pitäisi varansa. Missä hän muuten on?" "Leikkii tuoleilla Chantalín poikien kanssa", Lana ilmoitti erityisen halveksuvaan sävyyn. "Hän haluaa vain olla lapsi – eloisa – ja muut tulevat myös iloisemmiksi hänen seurassaan", Lethe sanoi sovitellen. "Hän osaa ja haluaa elää." Toisin kuin eräs, Lana mietti salaa – salaa itseltäänkin. "Turhanpäiväinen haihattelija hän on. Ja minusta on ennenkuulumatonta, että sinä, Lethe, puolustelet jotakuta!" "Se selvinnee aikanaan", Lethe kuittasi. "Selviäisipä myös vanhempiemme kohtalo", Lana kuiskasi nyt hiljemmin. Vaikka hän oli ulkomuodoltaan kuin pahainen, nenäkäs neljä vuotta täyttänyt pikkutyttö, hänen äänessään kuului kypsyys – ja tunteet välittyivät sitäkin voimakkaampina. "Ollakseni rehellinen, me olemme tainneet käydä tämän saman keskustelun läpi jo satoja kertoja", Lethe huomautti asiallisesti. "He ovat poissa." "Me emme tiedä todellisuudesta mitään! Sen jälkeen kun isä kertoi meille rakastavansa meitä ja oli lähtenyt pois – mehän uimme rantaan sen myrskyn jälkeen – emme äitiä nähneet lainkaan. Hänelle on voinut tapahtua vaikka mitä. Kaikki vaihtoehdot ovat auki." "Minä tiedän, että he ovat poissa." "En pidä varmuudesta, jonka havaitsen äänessäsi nyt – ja vahvempana kuin koskaan." "Ole sitten hiljaa", Lethe sanoi ja henkäisi sitten sangen pelästyneenä: "Anteeksi!" "Unohda se, ole kiltti. Myönnän tietysti, että olemme puhuneet näistä jo liian usein. Minä haluaisin kertoa sinulle omista huolistani – liittyen meidän erikoisuuteemme." Lethe hätkähti. "Mitä siitä?" Hänen äänensä oli hiukn liian puolusteleva, ja Lana kyllä huomasi sen mutta pakottautui ajattelemaan muuten. "Se tullaan huomaamaan. Minä olen varma siitä – elämäntyyliimme ja ulkonainen olemuksemme ei jää huomaamatta!" "Jos minulta kysyt, niin olen varma, että moni näyttää haluavan myös itselleen saman osan", Lethe tunnusti. "Enkä ole varma, oliko se kauppasaattue samoilla linjoilla – ja se on voinut tarttua!" "Puhut kuin sairaudesta – tai vitsauksesta! Mutta tavallaan olet oikeassa... joissakin asioissa..." "Tämä on elämäntapa ja sielun voimavara. Juuri meidän isämme sanathan saivat aikaan meidän –" "Mutta minua kiusataan sen takia! Miksei sinua?" Lethe hätkähti toistamiseen. Häntä näytti alkaneen palella, ja samassa tyttö kietoiikin huiviaan paremmin runsaiden hiustensa peitoksi. "Pyydän, ettet puhuisi siitä." "Miksi en? Se on vakava ongelma." "Älä puhu –" "Haukkumista! Uhkailemista! Uuden äitimme sisarusten lapset tekevät sitä alituisen! Minä en siedä väitettyjä ystäviäsi, Lethe –" "Lana!" Lethe varoitti. "He ovat toki minun ystäviäni, mutta olen myös sinun tukenasi. Tahdon, että yrität olla kuuntelematta herjaamista – meidän erityisyytemme sen tekee! Kumman valitset mieluummin – voimiemme pilkan vai onnettoman, tavallisen ihmisen osan?" Lana ei edes vaivautunut vastaamaan. Lethe nyökkäili tietäväisesti. "Kyllä minä sinut tunnen, Lana." "Olen pahoillani – en käsittänyt", Lana sanoi. "Minä lupaan kestää pilkan." "Lana, en odottanut sinulta vähempää. Olet viisas." "Kiitos." Siskosten välillä vallitsi sanaton yhteisymmärrys. Äskeiset keskustelut olivat antaneet mahdollisuuden siirtyä luontevasti niihin asioihin, mistä Lana oli alunperin halunnut puhua. Mutta hän päätti olla ottamatta niitä aiheita käsittelyyn. Hän oli hyväksynyt viimein sen asian, että kaikki vaiva johtui taikavoimista. Ja että hänen siskonsa ei palaisi syövereistä, johon hänen sielunsa oli laskettu. "Entä sitten sen naisen omat

lapset?” Lethe jatkoi keskustelua. ”Mitä heistä?” ”Pidätkö... heistä?” ”Pidän.” ”Mutta pidätkö uudesta äidistä?” ”Vain, jos hän lupaa meidän ottaa uudet nimet.” ”Ei ehtoja!” ”Ja oikeastaan minä itse päätän, pidätkö rouva Chantalista”, Lana sanoi uhmakkaasti. ”Mutta kyllä pidän.” ”Minä tiesin sen”, Lethe sanoi vikkellästi. ”Arvasin!” ”Et arvannut.” Lana oli vuorenvarma. ”Täällä tulee melkein kylmä”, Lethe totesi nyt. ”Tosiaan, ja he haluavat pitää meidät hämärän aikaan turvassa – olen kyllä huomannut!” Lana lisäsi nopeasti. Sitten, kuin vastaukseksi, kuului linnan portilta tiukka ääni: ”Lethe ja Lulu! On aika tulla sisälle!” ”Lana!” Lethe ja Lana huusivat takaisin. Sitten he katsahtivat toisiinsa, ja purskahtivat heleään nauruun. ”Tulkaa!” ”Tullaan!” siskokset vastasivat yhdestä suusta, ja lähtivät kävelemään kohti laihaa, ankaralta näyttävää naista, joka käännähti jo ympäri ja asteli linnan portista sisään. Ja kun Lethe ja Lana saapuivat kivikaarelle, kävelivät sisäpihan poikki ja astuivat eteiseen ja linnan hämäryyteen, Lethe tokaisi Lanalle: ”Olet turhamaisin ja sinnikkäin ihminen, kenet olen ikinä nähnyt.” ”Sinä olet pelottavin ja arvoituksellisin ihminen, kenet olen ikinä tavannut. Ja pahin”, Lana sanoi huvittuneena takaisin. Mutta Lethe vain nauroi. Hetken päästä hänen siskonsa yhtyi ääneen, ja niin iloisesti kikatellen he lähtivät etsiskelemään kolmatta siskoaan, Celinaa. Oli tullut aika kertoa iloinen uutinen. Vaan heidän naurunsa ja ilontunteensa kumpusivat aivan toisistaan poikkeavista asioista. Lanan naurua himmensi tosin se, että hän tiesi nyt, että oli otettu askel kohti kohtaloa – ja kuolemaa. Se oli vähentymättömänä ja ennen kaikkea katoamattomana naureskellut heidän edessään, ollut vain tehdyn vaelluksen ajan kuin vaihdossa ja tullut entistäkin piinaavampana takaisin. Lanaa vastoin hänen siskonsa Lethe... nauroi silkkaa pahuuttaan. Hän oli ottanut sydämelleen jotain uutta, jotain tulevasta päätepiesteestä, eikä enää kulkenut samaa reittiä kuin Lana. Eikä tavallaan halunnutkaan.